

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 800 Lei</p> <p>Parohiile cl. II . . . 700 Lei</p> <p>Parohiile cl. III. și subclasă . . . 600 Lei</p> <p>Pe tru particulari . . . 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Concursurile de prot. 1'00 Lei. Parohii de I. I 10'00, d. cl. II 800, de cl. III 600 Lei</p> <p>Celelalte publicații 1 cm. 3,50 Lei.</p>
---	---	--

Mareșalul Conducător și tineretul

Domnul Mareșal Antonescu, după ce poartă pe umerii săi titanica sarcină a Conducerii Statului, și după ce însuși se documentează la fața locului de munca împreună-lucrătorilor în serviciul comandat al Națiunii, găsește răgaz să cerceteze cu dragoste sa și tineretul acestei Țări, nădejdea ei de mâne.

Miercurea trecută Domnul Mareșal a rostit la radio un adânc mișcător discurs, un adevărat apel părintesc către tineretul Țării, din care spicuium unele pasaje.

Dupăce, pe bună dreptate Conducătorul arată că s'a străduit să dea tineretului școlar cadrul moral și material pentru dezvoltarea însușirilor sufletești și trupești — cu toată starea de războiu — dsa subliniază rolul de seamă al școalei în procesul de dezvoltare și desăvârșire morală și culturală.

„Școala vă dă temeiurile culturii voastre de mai târziu, ea vă luminează și vă ascute mintea, ea vă dezvoltă inteligența și vă învață ordinea și disciplina în muncă și seriozitatea în studiul problemelor de cultură și știință“.

„O cultură sănătoasă și aleasă nu se poate câpăta decât progresiv...“

„— Iubiți-vă deci școala, fiindcă pe ea clădiți viața voastră de mâne. Iubiți și respectați pe profesorii voștri... Truda lor de fiecare zi nu-și află altă răsplătă, decât aceea a bucuriei și a mândriei de a vedea progresul vostru“.

Iată adevărate cuvinte de Conducător, cuvinte de aur cari cinstesc deopotrivă pe cel care le rosteste, ca și pe aceia cari într'adevăr nu găsesc echivalent al muncii lor irositoare de nervi și de suflet, decât în însași această muncă, dela care ei așteaptă roade... iarăși nu pentru ei.

Atrăgând atenția asupra cărții, care de atâtea ori nu mai atrage astăzi nici măcar curiozitatea publicului mare, Mareșalul Conducător spune că ea „dincolo de zidurile școalei, este un neprefuit și de neînlocuit prieten“.

Dar, cunoștințele multe să nu sporească în dauna modestiei, ce stă așa de bine fiecărui tânăr: „Oricare ar fi cunoștințele voastre, fiți totuși modești“.

„Respectați și iubiți familia voastră, fiindcă ea stă la temelia puterii noastre naționale“... Deci nu numai din motive de ordin personal; familia ne apare ca un mare factor național“.

„Nu uitați învățăturile creștinești și îndatoririle față de Dumnezeu și de Biserica strămoșească...“ Iată o îndrumare pe care Conducătorul Statului român o dă tineretului cu dragoste de părinte dar și cu autoritatea pe care o are un Șef de Stat. Este un memento ce caracterizează conducerea de astăzi a Țării noastre, și care ar trebui aplicat nu numai de tineret ci de către toți fiii acestei Patrii.

După ce Mareșalul combate egoismul, răutatea, minciuna și alte urâte obiceiuri și păcate cari înjosesc pe un tânăr ca dealtfel pe orice om, atrage luarea aminte a tineretului bun și altruist la lipsurile și suferințele atâtor frați mai mici ai noștri, săraci și orfani.

Peste toate cerințele și peste necazurile ceasului de față se privim însă țintă la idealul nostru de Români.

„Fiți buni români!“ îndeamnă poruncitor Mareșalul.

„Învățați să cunoașteți bine Neamul și Țara și să le iubiți mai pre sus de orice, fiindcă țipătul existenței noastre naționale nu s'a sfârșit și vă așteaptă și pe voi cu aceleași neîndurătoare sacrificii pe altarul permanenței neamului românesc!“

Tăcere, unire și muncă, prin aceasta vom învinge

Mareșalul dârz, iubitor de patrie nu poate retăcea greutatea ce se așterne deopotrivă și pe umerii tineretului. Acesta trebuie să înțeleagă sensul luptei noastre de astăzi ca și a celei de mâine.

Tineretul să fie deci pregătit pentru clipa cea mare. Să o aștepte muncind, ascultând de mai marii lor și... răbdând.

Să nu dea ascultare celor ce îndeamnă la desordine. „Nu pierdeți din vedere că la baza creațiunii stă ordinea și la baza ordinii disciplina“.

Deaceea, ascultând de cei cari au experiența vieții, de cei mai bătrâni, tinerii să se deprindă cu munca. Să fie răbdători, împotriva supărărilor și a tentațiilor să caute refugiu în carte și în natură.

„Am stat cândva pe aceeași bancă pe care stați voi și am suferit de aceleași lipsuri. Fiecare din voi poate să ajungă unde am ajuns eu dacă mă ascultă și mă urmează“.

Cuvintele Mareșalului Conducător sunt totatăta înțelepte porunci, adevărate sentințe, cari nu au în vedere decât binele tineretului școlar și prin acesta înflorirea Patriei noastre, România!

Preotul și educația religioasă a Ucenicilor

Muncitorimea rămâne un factor de viitor în viața neamului. *Istoria ce se scrie cu sânge și lacrimi în Răsărit, mâine va fi continuată cu sudoare și bătătură în palme de muncitorime.* Viitorul unui neam, e în mâna elitelor sale și în vrednicia țărânilor. *Atât cei ce răscolesc, cât și cei ce muncesc în uzine și fabrici, sunt salahorii ce ridică edificiul mare al țării de mâine.* Cu puteri de muncă, cu entuziasm jertfelnic și cu nădejdi legitime în dreptatea românească *conducătorii noștri se ocupă de viața tuturor categoriilor sociale. Dreptatea socială și spiritul de echitate, obligă pe toți la privațiuni și jertfe pentru front, unde se va decide soarta și destinul nostru.*

Muncitorimea de mâine, care se va alinia în marele șantier de reconstrucție, e astăzi ucenicul ce se pregătește pentru misiunea sa istorică. *Problema ucenicului e problemă națională, e problemă de educație, de orientare spirituală și o problemă pastorală.*

Problemă națională, în sensul că toate bunurile noastre etnice, toate drepturile noastre istorice și toate posibilitățile de creație autentică pe plan economic și social, depinde de buna îndrumare și protecție a ucenicilor. Uce-

nicul, e forța ce mâine va decide soarta patriei milenare. Ucenicul de azi e mâine agentul ordinii și armoniei sociale.

Problemă de educație, în sensul că ucenicul de azi trebuie format și îndrumat către noua spiritualitate românească: *Un om nou, o făptură nouă, o valoare și o energie să făurim din fiecare ucenic. Ucenicia e timp de semănat. Ucenicia e școala muncii creatoare. Ucenicia e arsenalul virtuții și onoarei. Este o cinste și o noblete să ai un rol de îndeplinit în comunitatea națională. Demnitatea muncii și respectul muncitorului e noua etică a statului de mâine. Dreptul la viață ni-l legitimăm prin efort, prin creație, prin activitate și permanentă încadrare pe linia destinului românesc.* Cine nu gândește cu patria, cine nu simte cu neamul se elimină din viața neamului.

Pentru formarea ucenicilor în conformitate cu cerințele pământului românesc și cu năzuințele istoriei noastre s'au înființat școli și cămine de ucenici.

Școala de ucenici, e mediul în care ucenicul se formează și se informează. Pe lângă pregătirea profesională, ucenicul primește o educație morală și națională. *Înfrățirea, solidaritatea și cooperarea tuturor pentru comandanțele naționale și idealurile spirituale, e însăși rațiunea educației religioase în viața ucenicilor. În centrul educației sociale, se cuvine să stea Iisus și Evanghelia Sa.* Ucenicul are mulți dușmani și multe ispite. Pavază contra adversarilor să-i fie conștiința datoriei și logica jertfei pentru ideal; iar toiașă contra ispitei să aibă credința și rugăciunea.

Un salahor al patriei nu poate ridica cetatea românismului integral, fără suflet și fără viața religioasă. În educația muncitorimeii, nu trebuie neglijată problema mântuirii sufletești. Un ucenic înamorat de glie și devotat ortodoxiei e tot ce ne trebuie.

În viața ucenicilor prezența *adevăraților duhovnici și educația sacramentală e suverană. Ucenicul care din atelier merge la școală; iar dela școală merge la biserică și se roagă, e o valoare și un caracter. Ucenicia nu trebuie privită cu dispreț și indiferență.* Patronul să fie pedagog plin de tact și răbdare; iar profesorul la școală să fie exemplul devotat al idealismului.

Meseria fără conștiință și onoare e treabă de mântuială. Punctualitate, cinste, corectitudine, respect și ierarhie sunt florile ce trebuiesc cultivate în sufletul micului ucenic. Mai mult, grija de ucenic e și obligație morală. *Foarte mulți ucenici sunt orfanii războiului sfânt.*

Neamul îi crește pentru viitor și cum îi crește acum, așa-i va avea mâine.

Răspunderea în opera de orientare revine în primul rând patronilor, unde ucenicul stă cel mai mult. În atelierul patronului ucenicul să învețe meseria și să deprindă omenia. Răbdarea patronului cât și iubirea de ucenic, sunt cheile cu care adevăratul pedagog umblă la sufletul generos și devotat al ucenicului. Nu cu ură și nu cu silă, ci cu înțelegere și bunăvoință. Patronul trebuie să se deprindă să vadă în ucenicul său un fiu și un camarad. Patronul să aibă simțul răspunderii, căci ucenicul e continuatorul și expresia caznei sale. În fiecare ucenic, se oglindește sufletul patronului său. Măsura în care patronul se va pătrunde de adevărul că *ucenicul format și educat* în spiritul demnității și cinstei e siguranța viitorului, în aceiaș măsură armonia și înfrățirea se va realiza.

Întâiu e necesar ca patronul să fie om de suflet și de trăire românească. Nu orice patron poate avea calitatea de educator și învățător. În atelierul în care ucenicul vede cum înșală patronul și cum minte pe clienți, n'are ce căuta ucenicul. Deaceia e necesar ca statul să creeze cât mai multe școale-ateliere în care principiile etice și naționale să fie cultivate. *Biserica, prin preoții ei trebuie să se ocupe în măsură egală și de patron și de ucenici.*

În viața orașelor, fiecare preot paroh să aibă o evidență a patronilor și a ucenicilor, ocupându-se de viața lor sufletească. Pe patron să-l convingă că e lucru de vrednicie națională să se ocupe de ucenici.

Din atelier ucenicul merge la școală. În drum spre școală ucenicul duce cu sine toată zestrea sufletească ce a dobândit-o în atelier pe care școala trebuie s'o cimenteze și perfecționeze. *Preotul în școala de ucenici, să fie prietenul intim a ucenicilor și inspiratorul profesorilor în opera de educație creștinească.* Deaceia, ar fi necesar ca *preotul de parohie*, unde se află școala de ucenici sau căminul să fie duhovnicul și profesorul ucenicilor. Viața sufletească a ucenicilor atât în atelier cât și în cămin să fie cercetată. Apropierea de durerea și lipsa ucenicului, ascultarea necazului și participarea la drama lui e operă ziditoare de suflete. Vizita preotului la ateliere să fie un prilej festiv. Patronul și ucenicul, sunt vizitați de preot. Câte sentimente nu se trezesc și câte hotărâri nu se pot lua. Deaceia e necesar ca serviciul de colportaj să funcționeze în toate eparhiile. Preotul să aibă la îndemână cartea cea

bună. Ca mijloc minunat de îndrumare spirituală atât pentru patron cât și pentru ucenic e și scaunul duhovniciei și potirul euharistic.

Căminul ucenicilor care e vatra și casa lor, trebuie cercetat în fiecare lună de fiecare preot. *asistența religioasă n'o poate da nimeni în afară de duhovnic.*

• În orașele în care se găsesc școli de ucenici și cămine, prezența preotului e obligatorie, iar contribuția sa, problemă de competență pentru viitorul Bisericii și al patriei.

Statul face enorme sacrificii materiale pentru ucenici și ucenice.

Pentru sufletul lor și pentru educația lor religioasă, Biserica prin slujtorii ei trebuie să spună cuvântul. Grija de ucenicul român, devine o problemă de pastorație și educație în mediul urban. Un nou capitol, în multipla activitate a păstorului de suflete e problema educației religioase a ucenicilor.

Deprinderea datinilor creștine și practica virtuților morale în viața ucenicilor e operă de răbdare, tact și risipă de suflet. În timp de războiu preoțimea e mereu prezentă peste tot. Fie pe front, fie în spatele frontului, preotul e în fruntea tuturor inițiativelor. Aportul preotului în lupta cea mare a neamului nu poate fi ignorată.

Pe terenul asistenței sociale, pe frontul propagandei patriotice, pe câmpul armoniei și înfrățirii, preotul e sufletul eroic și idealist care chiamă pe toți la luptă.

Pentru a se evita conflictele sociale și lupta de clasă, pentru a preveni concepția marxistă și stalinistă; pentru a demasca primejdia iudaică și capitalistă; pentru a feri patria și biserica de tirania comunistă; problema ucenicilor și educația lor morală și religioasă trebuie luată în grija Bisericii, iar preotul să o prevadă în planul activității sale pastorale.

Semnalăm și aspectul creștin al problemei muncitorești. Ucenicii țării noastre, sunt fiii bisericii strămoșești. Sufletul lor e al Bisericii și grija mântuirii lor e obligația preoțimei.

Atelierul, școala, căminul și Biserica sunt chemate să conlucre pentru o adevărată îndrumare și orientarea ucenicilor. *Patronul, profesorul, directorul și preotul* au răspunderea în fața istoriei de modul în care s'au achitat de problema ucenicilor și de educația lor.

CUVÂNTUL VIEȚII

(I IOAN 1)

V.

Puterea credinței

La Dumineca XXIV după Pogorirea sf. Duh.

„Îndrăznește fiică, credința ta te-a mântuit“.

„Nu te teme crede numai și se va mântui fiica ta“.

(Luca 8, 48-50)

Nimic nu este mai de preț în fața lui Dumnezeu și a veșniciei ca sufletul (Marcu 8, 36-37) iar pentru suflet, nimic nu este mai prețios și mai necesar, ca mântuirea: „după care toată făptura suspină împreună și suferă până acum, și nu numai ea, ci și noi, cari avem pârga Duhului, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru“ (Rom. 8, 22-23).

Pornind dela cea mai mică și neînsemnată dorință de *isbăvire*, de tot ce pare măcar, rău sau neplăcut și până la simțirea sugrumătoare de suflet a robiei păcatului, omul dorește **mântuirea**.

Mijlocind mântuirea

Aproape de cei ce se tem de Dumnezeu (cf. Ps. 84, 9; 144, 19) și departe de cei răi (Ps. 118, 155; Is. 59, 11), mântuirea, adusă în mod obiectiv și universal de Cuvântul Vieții, stă la dispoziția fiecărui om care și-o poate împărtăși prin mijlocirea celei mai intime atașări sufletești de planul și de persoana mijlocitoare a mântuirii, de Hristos, prin **credință**.

Fapta tămăduirii minunate a bolnavei de 12 ani din Capernaum și învierea fiicei lui Iair, este confirmarea acestui adevăr.

Ascunsă și tănuindu-se din cauza rușinei, bolnava dorea puternic izbăvirea și toată mintea și inima ei erau îndreptate spre Acela care avea putere să o tămăduiască. Sufletul ei, sugrumat de durerea îndoită de rușine a boalei sale, se deschide cu o ultimă nădejde în fața soarelui tămăduitor ce atât de aproape trecea pe lângă ea și prin simplă atingere de haina Lui, minunea se realizează: „**credința** ta te-a **mântuit**, îndrăznește fiică“.

Câtă incredințare, va fi luat Iair, martorul cel mai atent al acestei întâmplări ne putem închipui dacă socotim sufletul lui ars de nerăbdare, pe care Cuvântul Vieții îl răcorește cu ploaia încurajării: „nu te teme, **crede** numai, și se va **mântui** fiica ta“. Și sâmbăta credinței odrăslă minunea învierii: „și sa întors duhul ei și ea s'a sculat îndată“ (Luca 8, 55).

Aduce tămăduire

Arătând necesitatea credinței pentru câștigarea mântuirii, Mântuitorul, nu amintește nimic de tămăduire, deoarece vindecarea și învierea, aici și pretutindeni, au fost și sunt **rezultatul secundar al evenimentului principal**: mântuirea, pe care bolnava și fiica lui Iair au câștigat-o prin mijlocirea credinței.

Necesitatea credinței în opera de regenerare și de restabilire sufletească și trupească a lumii este de altfel explicabilă prin faptul că credința este fundamentul vieții sufletești: „dreptul din credință va trăi“ (Av. 2, 4; Rom. 1, 17; Gal. 3, 31) pentru că credința este trăirea și comunicarea cu Dumnezeu, singura realitate de viață. Față de această unică realitate sufletul nostru se deschide ca o floare în fața soarelui prin actul credinței (Jundt) luându-și alimentul necesar vieții, restabilind întreaga ființă a omului după chipul și asemănarea Lui. În baza realităților primite: „câci pute-e, zice, am simțit ieșind din mine“ (Luca 8, 46), boala se depărtează, munții se aruncă în mare, moartea se biruește prin înviere, iar viața se schimbă în trăire divină (Mat. 17, 10; 21, 21; Marcu 9, 23; 11, 23; Evrei 11, 38-37).

Inoiește viața

Aceasta este lucrarea credinței: omul, trupește și sufletește se reînnoiește prin îndreptare și apropierea inimii sale de Dumnezeu, așa cum s'a restabilit trupul chinuit de boală al femeii din Capernaum și cum a înviat trupul neînsuflețit al fiicei lui Iair.

În ochii lumii, tămăduirea trupească trece o faptă mai minunată decât fapta mântuirii, dar în fața realității veșnice, mântuirea este totul. Ea este fapta izbăvitoare de stricăciune și de moarte (cf. Rom. 8, 21; Ioan 8, 51) pentru aceea, **căutarea mântuirii** este datoria cea dintâi a omului. Ea se cuprinde în căutarea Împărăției cerurilor (Mat. 6, 33), se câștigă prin credință (Ps. 36, 40; Marcu 16, 16) iar celelalte se vor adăuga dela sine (Mat. 6, 33).

Lucrul acesta îl știu creștinii de 2000 de ani, și pericopele Evangheliei le amintesc anual în sf. biserică; ce încă ne mai lipsește?

Datoria credinței active

Ne lipsește hotărîrea de a face ca credința noastră să fie activă, adică să lucreze apropierea noastră de Hristos pricinuitorul mântuirii (Evr. 5, 9) apropiere, nu ca unul din „gloatele ce-L împresurau îmbulzindu-l“, ci apropiere simțită, atașare intimă a gândului, a inimii și a sufletului nostru întreg de El, cu dorința bolnavului și a celui ce vrea salvarea, nu a fiicei, ci a su-

fi talui din ghiarele unei morți mai grele decât moartea, din ghiarele păcatelor, ce ne dau târcoale pe cărările acestei vieți.

O așa *închinare* de gând, simțire și voință o cere Dumnezeu dela noi când zice: „să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din tot căgutul tău, din tot sufletul tău și din toată virtutea ta“ (Mat. 22, 37) și ea cuprinde în sine treptele suirii către desăvâșirea mântuirii, potrivit cuvântului: „fericit bărbatul căruia îi este ajutorul lui dela Tine, **suișuri** în inima sa a pus, merge-va din putere în putere și se va arăta lui Dumnezeu în Sion“ (Ps. 83, 6-7).

Numirea unei astfel de vieți este *Vieață de pietate*, rezultatul, este siguranța mântuirii, iar înfățișarea ei, este cea arătată de sf. Ap. Pavel: slujirea sfântă, bine plăcută și cuvântătoare: „înfașițați-vă trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu, ca o slujire a voastră cuvântătoare... și vă schimbați prin *inoirea minții* voastre, ca să cunoașteți, care este voia cea bineplăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu“ (Rom. 12, 1).

E ajutată de meditație

Dacă credința în Dumnezeu și iubirea de El, ar fi prea puțin îndemnătoare cuiva, pentru a se hotări, sau pentru a putea începe o vieață de închinare neconținută a gândului și a inimii lui Dumnezeu, prin Hristos, rămâne încă o posibilitate: *meditația*. Să se hotărască omul în fiecare zi, măcar un moment a cugeta la cele cinci realități de aici și de dincolo: *la moarte, la vieață, la judecată, la muncile iadului și la lumina fericirii raiului*, și fără să știe va ajunge să aibă „încredințarea celor nădăjduite, adevăratele celor nevăzute“ (Evr. 11, 1) și ochii inimii sale vor primi lumina adevăratei socotințe despre realitatea vieții, prin această *a doua vedere*, care este credința, iar vieața lui se va înoi *prin a doua naștere*, care este mântuirea, de neceaz și de ispite.

Rugăciune

Deschide-mi îndurările iubirii Tale de oameni Hristoase Dumnezeule și mă primește pe mine cel ce viu și mă ating de Tine ca pe păcătoasa și pe ceace îi curgea sânge; că aceea atingându-se de marginea hainei Tale prea lesne a luat tămăduire, iar cecalaltă cuprinzând prea curatele Tale picioare a dobândit deslegare de păcate, iar eu cu totul întreg trupul Tau cutezând a-L primi să nu fiu ars, ci mă primește ca și pe dânsule și-mi luminează simțirile mele sufletești, arzând înviniurile păcatelor mele, pentru rugăciunile Celeia ce fără de sămânța te-a născut pe Tine și ale puterilor cerești că binecuvântat ești în vecii vecilor Amin.

Cuvânt pentru ostași

Păcatul sinuciderii

Unul dintre cele mai grele păcate în care poate cădea omul atunci când își pierde, din diferite pricini, complect nădejdea în Dumnezeu, este sinuciderea — fapta necugetată a celui care singur își pune capăt vieții lui.

Împrejurările grele ale războiului au înmulțit astăzi numărul sinuciderilor, fapt care arată și mai mult nevoia de a pune cugetului nostru această problemă a sinuciderii și a o rezolva în senz creștinesc.

Sinuciderea este o mare greșală din punct de vedere omenesc și un foarte greu păcat din punct de vedere creștinesc.

Ca să ne dăm seama despre aceasta să ne amintim că scopul vieții noastre pământești este năzuința continuă către desăvârșire prin împlinirea tuturor datorințelor vieții, ceace înseamnă, evident, apropierea noastră de Dumnezeu și preamărirea Lui.

Dar, este lămurit lucru pentru orice om cu mintea întreagă că pentru a ne putea împlini rostul nostru pe acest pământ, se cere o condiție fără de care nici vorbă nu poate fi de împlinirea datorii: *Să ne păstrăm viața*. Cu alt prilej, vorbind despre marile datorii ale vieții spuneam că acestea pot fi împărțite în trei grupe mari:

1. Datorii către Dumnezeu
2. Datorii către aproapele, ca îns și ca societate și
3. Datorii către noi înșine, către ființa noastră, trup și suflet.

Datoria noastră către Dumnezeu este să-L preamărim prin gândurile, vorbele și faptele noastre creștinești. Către aproapele avem datorie de a-l iubi din toată inima, servindul și luptând pentru binele obștesc. Către noi înșine avem marea datorie de a ne desvolta puterile trupesti și sufletești până la gradul cel mai înalt cu putință.

Dar, pentru toate acestea omul trebuie să trăiască, să-și păstreze viața, aceasta fiind cea dintâi datorie a omului către sine însuși, căci numai păstrându-și viața își poate împlini el datoriile către Dumnezeu, către Neamul și Țara sa, către familia sa, către sufletul și trupul său.

Sinucigașul păcătuște greu:

1. *Impotriva lui Dumnezeu*, fiindcă se amestecă în drepturile Lui. Dumnezeu ne-a dat viața, prin părinți — e adevărat — dar El este izvorul vieții, deci numai El, Dumnezeu, trebuie să rămână și stăpânul vieții. În orice caz,

noi nu ne-am dat viața, prin urmare, noi înșine nu avem dreptul să ne-o luăm.

2. *Impotriva familiei* care l-a crescut și pe care o lasă în mare durere, uneori și în mare lipsă. Inchipuiți-vă câtă durere pricinuește sinucigașul părinților săi, cărora le răpește pentru totdeauna bucuria vieții și sprijinul bătrâneții lor.

3. *Impotriva Neamului și Patriei*, cărora le refuză puterile și serviciile sale de care au atâta nevoie. Se știe doar că un neam și o țară sunt cu atât mai puternice, cu cât au mai multe brațe muncitoare și mai multe capete gânditoare. Or, sinucigașul prin fapta lui lipsește Neamul și Țara de puterea de muncă a brațelor sale și de puterea de gândire, de simțire și de voință a sufletului său; prin urmare slăbește puterea de luptă și de rezistență a Neamului și a Patriei.

4. *Impotriva lui însuși*, deoarece se duce înaintea Judecătorului suprem, fără ispășire și fără căință, fără să-și fi grijit sufletul pe care astfel singur și-l osândește.

Dumnezeu ne-a dat viața ca s'o folosim după voia Lui: pentru preamărirea lui Dumnezeu și desăvârșirea ființei noastre. Ea nu ne-a fost dată numai pentru noi, ci și pentru societate, ale cărei mădulare suntem.

Iată de ce, *sinucigașul poate fi socotit un întreit dezertor*: dela datoriile către Dumnezeu; dela datoriile către aproapele și dela datoriile către sine însuși.

Prin urmare, *sinuciderea este un mare păcat fiindcă atunci când ne luăm viața furăm dreptul, lui Dumnezeu, ajungem să fim socotiți dezertori dela datoriile vieții și fiindcă prin sinucidere, omul se coboară pe sine mai prejos de animal, care îndură până la capăt cruzimile și răutatea oamenilor, dar nu se sinucid.*

Atât de greu păcat este sinuciderea, încât *Biserica noastră nici nu înmormântează cu Preot și cu slujbă creștinească pe sinucigaș*. Chiar în cazurile când se obține aprobarea specială a Episcopului de a fi înmormântat sinucigașul cu Preot, nu i se face prohod, ci doar o scurtă slujbă religioasă, oficiată numai cu patrafirul, fără Evanghelie, fără veșnica pomenire, fără să se facă stări și fără să se tragă clopotele.

Sinuciderea nu este faptă de curaj cum cred unii, ci mai curând, o slăbiciune, o lășitate. Căci nu e mare lucru ca într'un moment de întunecare a minții să-ți îndrepti arma spre tâmplă, sau să-ți pui un ștergar după gât. Ca să ne convingem că nu acesta-i eroism, să luăm un exemplu din viața noastră de ostași.

Pe front nici odată n'a fost considerat viteaz și erou, ostașul care a dat bir cu fugiții. În toată istoria lumii socotitu-s'a vreodată viteaz și curajos soldatul care vorba Românului, a fost „împușcat în călcâie“? Nici odată, ci *totdeauna curajos și viteaz a fost numai acela care n'a fugit de greutățile și răspunderile luptei, ci, stând locului, a înfruntat primejdia cu bărbăție și a luptat cu dușmanul îndurând toate mizeriile și grozăviile războiului.*

La fel, și pe frontul vieții nu cel care fuge de răspunderile și de greutățile vieții, sinucigându-se, este curajos, ci *acel care luptă cu greutățile și dușmanii vieții și caută să-i învingă și să înlăture piedecile ce se pun în calea cea dreaptă a vieții lui.*

(Urmare în N-rul viitor)

Pr. Maior Damaschin Daicoviciu

„Miracolul Get“ *

Incepând cu voluminosul studiu al lui N. Densușianu „Dacia Preistorică“ (București 1913, 1152 pag.)¹⁾ o nouă problemă a început să frământă mintea istoricilor noștri: Miracolul get. Credem că pe drept cuvânt se poate numi „miracol“ istoria strămoșilor noștri, căci pe timp ce trece, din ce în ce mai multe taine se descoperă, care ne întăresc mândria de a fi Români.²⁾ Nu putem să nu amintim faptul că

* Acest studiu, îl socotim ca o continuare firească a articolului publicat în Foaiă Diecezană An LVI 5 Septembrie 1943 Nr. 36 pag. 2-3 sub titlul „O nouă Getică“.

1 În spiritul lucrării lui N. Densușianu au mai scris: Gen. N. Portocală: Din Preistoria Daciei și a vechilor civilizațiuni, București (Toronțiu) 1932, Dr. N. Lupu, A. Boldur, Dem. I. Dobrescu și G. Popa Lisseanu în mai multe numere ale ziarului Curentul anul 1942 precum și Ioan Al. Brătescu-Voinești: Originea Neamului românesc și a limbii noastre, București 1943 (conferință ținută în anul 1942 în Sala I. Dales).

2 Într'un studiu „Orphée, civilisateur de l'humanité“ publicat în Zalmoxis, Reoue des études religieuses, publié sous la direction de Mircea Eliade, I 1938 Paris (Geuthener) pâr. prof. Ioan Coman dela Universitatea din București, spunea în concluzie pag. 173-4: „Orphée civilisateur de l'humanité fut un tres ancienne réalité dans les cultes, les croyances et les mythes savants de la Grèce antique. L'origine thrace, la croyance à l'imortalité de l'âme et une douceur spécifique qu'Orphée imprima à toute son oluvre montre l'apport remarquable de nos encetres, les thraces, à la formation de la culture grecque. Les Hellenes dédaignaient souvent les thraces à cause de leur inculture, mais ce furent ces barbares ignorant qui par leur passion pour la musique et par leur croyance à l'imortalité de l'âme rendirent possible les créations incomparables de génie comme Pythagore et Platon“.

„Sf. Vincențiu Ferreri, unul dintre cei mai mari mistici și taumaturgi ai creștinismului afirmă sprijinit pe rugăciunile cele mai vechi ale Răs-tignirii (nel sermone in die Parasceve)“ că cununa de spini de pe fruntea pătimitorului Iisus, „avea forma căciulei sacre a Dacilor, numită „Pileus: erat ad „modum pilei“. 3) Și apoi noul loc de pelerinaj dela Paraclisul închinat Sf. Fecioare a Biruinței de pe insula Ada-Kaleh, unde s'au adunat pelerini din toată țara în ziua de 6 Septembrie 1943, are strânse legături cu „însemnătatea de altar a eroismului“ pentru anticii Geto-Daci, după cum arătase încă din anul 1931 profesorul Gino Lupi, dela Universitatea din Milano. 4)

Am amintit aceste lucruri, numai pentru a arăta cititorilor acestor rânduri, frumusețea și mulțumirea sufletească, ce-o poate aduce studiul acestei probleme. Ceeace ne preocupă acum însă, este de a continua șirul de idei început prin Articolul „O nouă Getică“ în care atrăgeam atenția asupra câtorva greșeli din studiul Dlui Lucian Blaga „Getica“ din Revista „Saeculum“ Nr. 1943. În cele ce urmează vom căuta a dovedi, cât se poate mai nepărtinitor, netemeinicia unora din afirmațiile D-Sale.

* BCU Cluj / Central

Problema religiei Geto-Dacilor, e foarte importantă, luând în considerare faptul că în mod implicit, prin unirea elementului roman cu cel autohton dacic, multe din caracterele credinței acestora, aveau să ni se transmită nouă și să formeze astfel fundamentul pe care să se clădească un impunător palat de cultură și de spiritualitate. 5) De acum se cere multă atenție și precauție în studierea ei.

Trei chestiuni voim a le lămuri în acest studiu: monoteismul, nemurirea sufletului și morala ascetică la Geto-Daci.

(va urma)

3 G. Lungulescu: „Cununa de spini a Mântuitorului“, în Universul 30 Aprilie 1943. cf. Vigouroux F. Le Nouveaus Testament et les déconvertis archéologiques modernes Paris 1890 pag. 68: Dans la couronne de Notre Seigneur, ses branches, brisées en courbées vers le milieu pour prendre la forme d'un bonnet, pilens, étaient fixées par chacune de leurs extrémités, soit en dedans soit en dehors du cercle de joncs“.

4 G. Lungulescu: „Cununa de spini a Mântuitorului“ în Universul 30 Aprilie 1843.

5 Prof. I. Luțaș: Zur Geschichte der Rumänen. Aufsätze und Vorträge. Sibiu 1943 pag. 14. In derselben Zeit, in der aus des völkischen Synthese der römischen Kolonisten mit der dakischen Urbewökerung das rumänische Volk entstand, hat auch das Christenthum in der Seele dieses Volkes Wurzel geschlagen.

Ș T I R I

O înaltă distincție pentru I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae. „Telegraful român“ aduce știrea în-bucurătoare că I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost distins cu „Meritul Cultural“ în grad de comandor. Această înalta distincție a fost înmănată de însuși dl. Ministru I. Petrovici în prezența unor alese personalități. Înalt Prea Sfințitul Mitropolit merită pe bună dreptate cea mai înaltă distincție a On. Minister al Culturii Naționale, căci strădaniile I. P. S. Sa au fost neîntrerupte pentru intensificarea culturii în Arhidieceza de Alba-Iulia și Sibiu.

Sfințirea pietrii fundamentale la Azilul Orfanilor din Beiuș. Știm că din inițiativa adânc creștinească laudabilă, a P. S. Episcop Dr. Nicolae Popovici s'au lansat liste de subscripție pentru ridicarea unui azil pe seama Orfanilor de războiu, în Beiuș. Stăruința depusă de Eparhia Orășii și Arhipăstorului ei a dus la frumoase rezultate și așa Dumineca trecută în cadre alese sărbătoreșii s'a pus piatra fundamentală a Azilului.

Cerc pastoral. Duminecă 10 Octombrie 1943 — s'a ținut la Slatina-Ti miș ședința cercului pastoral Teregova, la care au luat parte preoții Vasile Paica din Feneș, Ioan Coșariu din Ilova, Simion Șandru din Sădova-nouă, Ilie Sârbu din Rusca, Dimitrie Stoichescu din Teregova, Gheorghe Bihoiu din Slatina și Octavian Costescu din Armeniș. Sf. Liturghie s'a celebrat de în-treaga preoțime cercuală, la finea căreia a predicat pr. Dimitrie Stoichescu din Teregova despre „Invierea tânărului din Nain“. Apoi s'a trecut în casa parohială, unde s'a ținut o ședință intimă. După masă s'a săvârșit Vecernia, după care s'a trecut la Școala primară unde corpul didactic local a aranjat o șezătoare în cadrul cărui program a conferențiat pr. Ilie Sârbu din Rusca. La sfârșitul programului a vorbit pr. Vasile Paica din Feneș. La această serbare au luat parte, pe lângă autoritățile locale, și Pretorul plășii Teregova dl. Aurel Logojanu membru în Adunarea eparhială.

Consistor plenar. Vineri în 29 Octombrie s'a întrunit consiliul epahial în ședința plenară. Pe lângă alte obiecte de ordin administrativ s'a făcut cu unanimitate, numirea preotului Dr. Marcu Bănescu din Anima de profesor la Academia noastră teologică. Toți cari cunosc pe păr. Bănescu, pregătirea frumoasă și destoinicia Sf. Sale sunt bucuroși de această meritată avansare.

Despre sfințirea bisericilor din Ocna de fier și Năidăș și vizitațiunile canonice făcute de P. S. Episcop Veniamin săptămâna trecută urmează raport în nr. proxim.

† Invățătorul Gheorghe Suru din Bucosnița. Duminecă a fost înmormântat cu soborul preoților: protopop Isaia Suru al Caransebeșului, Valeriu Suru, Dimitrie Stoichescu, Alexandru Nicolici, Petru Turzan și Gheorghe Bihoi, învățătorul pensionar Gheorghe Suru din Bucosnița. Răposatul, tatăl preoților noștri Victor și Remus Suru din Cârpa și Bucosnița, a servit peste 50 de ani cu credință școala confesională românească. La Sf. Liturghie l-a parentat pr. Al. Nicolici, iar la groapă insp. școlar pens. P. Jumanca, redictând meritele pe tărten național românesc, religios și cultural ale defunctului.

Prezenți la înmormântare au fost insp. de control S. Vornic, T. Suru, M. Corici, și Giorogar, împreună cu foarte numeroși credincioși din Bucosnița și Goleț, foști elevi ai celui adormit.

Dumnezeu să odihnească în pace pe robul Său iar familiei să-i trimită mângăierea de sus!

Manualele de religie pentru clasa VII ne-au sosit și se desfac cu Lei 50 exemplarul.

A V I Z.

În conformitate cu prevederile legii organizarea și reglementarea comerțului de banca, se aduce la cunoștința deponenților, ca în termen de 8 zile să-și ridice restul de depuneri. În caz contrariu se va proceda conform legii.

„MEHADIA“

1—2

cassă de păstrare s. p. a. în lichidare.

Partea Oficială

Nr. 6141 C. 1943.

Circulară

către Prea Cucernicii Protopopi și Cucernicii Preoți din Eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre ort. române în scopul de a colabora Biserica noastră mai intens cu Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale, în ședința dela 12 Octombrie a. c. a Sinodului Permanent, a adus următoarea hotărâre:

1. Biserica colaborează bucură la lucrarea Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, al cărei scop este îndeplinirea înaltului comandament evanghelic al dragostei de aproapele.

2. Se intervine la toți PP. SS. Chiriarihi să ia cuvenitele măsuri pentru o cât mai deplină colaborare cu organele Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale în cadrul planului de colaborare stabilit.

Consiliul de Patronaj face o adevărată campanie națională de adunarea darurilor acum în prag de iarnă prin așa numitul „ajutor de iarnă“, colectând și distribuind celor nevoiași ofrandele bunilor creștini și cetățeni ai Patriei noastre.

Organizată temeinic, această lucrare nu este altceva decât punerea în practică a comandamentului evanghelic al dragostei pentru deaproapele.

După ce în fiecare comună se află înființat Consiliul de Patronaj, dispunem ca întocmai ca și până acum, Cuc. Preoți să dea concurs nelimitat Consiliului local, în vederea ca acesta să-și îndeplinească mai potrivit misiunea sa filantropică.

Cunoscând situația familiară și materială a fiecărui parohian, preoții să-și dea silința ca să recruteze pe seama Consiliului de Patronaj ajutorul și asistența credincioșilor cu dare de mână, precum și să sprijinească prin mijlocirea aceluși Consiliu ajutorarea celor săraci.

Ar fi de dorit ca preoții să poarte și o evidență a situației credincioșilor însemnând acolo ajutoarele primite și respectiv date.

Desigur, în vederea bunei reușite a acestei

lucrări preoții vor stărui prin predici ca și prin alte mijloace pastorale potrivite ca să trezească interes pentru opera Consiliului de Patronaj, care este eminent creștină, solidarizând toate conștiințele românești pentru o cauză generală românească și creștinească.

Cu ocazia vizitelor și a inspecțiilor ce vom face și vom ordona în Eparhie, vom controla măsura în care această dispoziție a fost respectată și executată.

Caransebeș, în 19 Octombrie 1943.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Nicolae Cornean

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“, pentru ocuparea postului de preot în parohia vacantă de cl. III-a din comuna **Ciortea**, protopopiatul Bisericii-Albă, jud. Caraș.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jugăre.

2. Venitele parohiale uzitate.

3. Neîntind casă parohială, alesul se va îngriji singur de locuință.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea calificarea cerută pentru parohii de cl. III-a, precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Ciortea prin Prea On. Oficiu Protopopesc al Bisericii-Albe în Răcăjdia.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila în cunoștiințare a Prea Cucernicului protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare, în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicicum în ziua de alegere.

Ciortea, din ședința consiliului parohial, ținută la 5 Septembrie 1943.

Președinte:

Pr. Iosif Răta

Notar:

Gheorghe Almăjan

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Ioan Oravițan
protopop

Nr. 5710 B. 1943.

Acest concurs se aprobă și publică cu aceea, că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorial din 3 Martie 1914 și respectiv 14 Aprilie 1914 Nr. 3028 B, ridicat și valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 22 1914, precum și avându-se în vedere deciziunea consistorului mitropolitan Nr. 258 1928 din 13 Nov. 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunei preoțești.

Caransebeș, din șed. cons. eparhial ținută la 19 Oct. 1943.

Episcop:

† VENIAMIN

2—3

Consilier referent:

Prot. Romul G. Ancușa